

Text **Irena Jirků**
šéfredaktorka

Pocta Jitce Válové

Malířský stojan u okna, plechovky, rozšlapané křídly, sklenice s barvami, pár obrazů a plakátů na zdi... Přes půl století malovaly Jitka a Květa Válovy v této skromné místnosti. Skromně, někdy až daleko za hranicí bídy také obě sestry žily, nikdy se však nepodvolily uměleckému a politickému nátlaku. A to ani v dobách nejtvrdších, kdy o nich nechvalně proslulá (a nebezpečná) Marie Majerová mluvila a psala jako o černé skvrně na tváři Kladna a u Válových se přemalovávaly obrazy třeba šestkrát, protože nebyly peníze ani na chleba, natož na nové plátno.

Nenechaly se ovlivnit, zviklat, ba ani vyprovokovat k rezignaci či emigraci. Slovy Jitky Válové: utéct přece nemohly, když tady byly doma a malování jim bylo životní potřebou! Jak prosté. Jen dvakrát měla pocit, že není už proč, a několik dlouhých měsíců nevzala štětec ani tužku do ruky. Poprvé, když přijely do Československa ruské tanky. Podruhé – když zemřela Květa.

Už dvanáct let žije Jitka Válová bez své sestry. Dnes už nemá sil na velká plátna, uzavřela také kapitolu litých kreseb, ale ještě stále má tu potřebu – a čas od času usedá před tento malířský stojan a bere do rukou křídu.

Je mi velkou ctí, že jsme mohli ilustrovat toto číslo *Sanquis* kresbami a obrazy Jitky Válové. Chcete-li je vidět v originále, nenechte si ujít její retrospektivní výstavu, která bude od 9. března do 9. dubna otevřena v pražském Topičově salonu.

Přeji krásný zážitek. A alespoň kousek z té nezměrné dávky odvahy, kterou disponuje tahle na první pohled drobná žena.

Lucy M

